

Fra sans og samling

Man må bare digge det, men spontaniteten unnslipper et sted på veien.

Det kunne vært som å bevege seg i et romskip, utklekket i sekstitallets science fiction, med biomorfe membraner av hudfarget strømpebuksenylon. Den brasilianske kunstneren Ernesto Netos utstilling *Intimacy* insisterer på en overveldende og visuelt slående sanselighet som bryter inn i Astrup Fearnleys krast arkitektoniske og tørt museale maktspråk.

Spektakulære kunstverk har tidsånden på sin side, og Ernesto Neto er blitt ettertraktet i den internasjonale museumsverdenen de siste årene, mye takket være sine totalt omsluttende installasjoner, men også på grunn av mer avgrensede skulpturelle verk.

Mykt. Det norske museet velger en retrospektiv form på denne utstillingen, som viser fjorten verk fra de siste ti årene. Dette valget kan oppleves som i overkant didaktisk og oppstykket for en kunstner som Neto, som ikke tidligere er presentert her til lands.

Ernesto Netos kunst trekker på modernismen, men slynger dens stringente for-

malisme ut i rommet, og fanger betrakteren inn i et tekstilt hudlag. Med sine såkalte *nave*-konstruksjoner (nave betyr romskip på portugisisk) bruker han tak og vegg som festepunkter for myke og duvende installasjoner som transformerer rommene. Nylon strekkes ut i hengende stalaktittformer, i ruvende formater. Disse arbeidene forholder seg i særlig grad til den brasilianske neokonkretismen fra slutten av 1950- og begynnelsen av 1960-tallet, med sterke navn som Lygia Pape og Hélio Oiticica. Med avstand til modernismens idé om autonomi og geometrisk abstraksjon ønsket de å lage kunst som oppførte seg som levende og overraskende organismer, som kommuniserte med betrakteren (et utilstrekkelig ord i denne sammenhengen).

Plutselig føler man seg litt overmassert.

Saccosekker. Utstillingen utløser nysgjerrighet, hengivelse og utforskning. Neto snapper i utgangspunktet synssansens privilegerte posisjon ved å invitere til direkte berøring og basing i fargesterke ballrom; tekstile miljøer med viltvoksende saccosekker og sopplignende doser med tørkede bønner henger i netting fra taket. Nesen sniffer inn krydderduftende luft – aromaen formelig står ut fra utstillingssalene. «Eksotisk» er museets egen karakteristikk av dette luktbildet.

Litt innestengt: Det er som om Netos grenseoppløsende installasjoner ikke helt kommer til sin rett i museets smakfulle og strenge lokaler, skriver Morgenbladets anmelder. FOTO: ASTRUP FEARNLEY

Uansett – dette er en utstilling som ber om å bli opplevd, for alt det er verdt. Men oppleves den egentlig som intim og involverende, noe alle referanser til kroppslige hulrom og myke utvekster liksom staker ut?

Rosa baller. Med museenes tiltagende opplevelsesøkonomi i mente kan det være vanskelig å slippe alle hemningene, selv om man her kan røre og ligge i kunsten – og det er per definisjon populært. Det har unektelig sine fantastiske sider, det å bli sett på som en deltager med et ekte sanseapparat, i beste livsbejaende og begjærlige Niki de Saint Phalle-tradisjon. Men plutselig føler man seg litt overmassert. Og det kan godt være fordi museet blir så interessert i å formynde denne ekstatiske opplevelsen, og på den måten kaster

skygge over bingen med rosa baller. Man skubbes ut av sin vante analysemodus, og det er jo gøy – man får virkelig en trang til å gi seg sansene i vold og se hvor det bærer. Samtidig er det ikke til å fri seg fra at denne sanselige nyorienteringen i museets regi oppleves påtrengende dirigert. Man *må* bare digge det, men spontaniteten unnslipper et sted på veien, og dermed forsvinner mye av drivstoffet.

Det er som om Netos grenseoppløsende og potensielt henrivende installasjoner ikke helt kommer til sin rett i disse smakfulle og strenge lokalene. Pustende organismer fra andre galakser krever nok friskere luft for å kunne omslutte mer totalt og umiddelbart, på sine egne, mer uutgrunnelige, premisser.

LINE ULEKLEIV

ANMELDELSE

ERNESTO NETO

Intimacy

Astrup Fearnley Museet for Moderne Kunst.

Varer til 2. januar 2011